

## Insula Vir

K.J. Stjernström, 2007-06-01

Världen tystnade kring Martin när han slog i vattnet och försvann under ytan. Den orangea overallen tyngde ned hans kropp, men med kämpande rörelser lyckades han ta sig upp till de uppiskade vågorna och oväsendet från helikopterns rotorblad.

'Ni befinner er nu 400 meter väst om Insula Vir,' skränade en röst ur helikopterns högtalarsystem, 'så det är lika bra att ni börjar simma. Den civiliserade världen vill inte veta av er mer!'

De var bara tio fångar från helikoptern som nådde stranden. Där väntade tre beväpnade män på dem.

'Mitt namn,' sa en av dem, 'är Vargas! Men ingen av er är värdiga att kalla mig vid namn. Ni är alla utkastade från era länder för att ni ville leva utanför samhällets ramar, och det kommer ni få göra nu. I vårt samhälle.'

'Vad faen menar du?!' utbrast en av de nykommna, en storvuxen man med hakkorstatueringar på överarmarna.

'Vad?!' frågade Vargas och spände ögonen i mannen.

'Vad då "Ert samhälle", menar du att vi måste passa in oss i ett jävla samhälle här?!'

'Ni kommer alla väljas in i olika klaner, och där får ni klara er bäst ni kan.'

'Måste man bli medlem i nån' satans klan?!' fräste den storvuxne nazisten, och lösgjorde sig från de andra.

'Håll dig lugn! Vad ni än var i den gamla världen så är ni maskar nu. Små obetydliga amöbor som måste lära er krypa, gå och hålla käft!'

Med ett vrål slängde sig den storvuxne mannen mot Vargas, men föll handlöst i sanden.

'Det finns en i varje kull.' konstaterade Vargas och stoppade tillbaka revolvern i dess hölster. 'Låt detta vara en läxa till er alla! Ön har bara en lag; Den starkes rätt.'

Grupper med två män i varje kom efter ett tag och valde ut varsin nykomling som de tog med sig. De skingrades snabbt åt olika håll. Martins nya grupp följde stranden en bit innan de vek in i skogen längs en vindlande stig. Skogens likformighet förblindade Martin, och utan att han märkt det så stod de ute i det fria med odlad mark på bägge sidor. Här och var på fälten sågs vaktorn och patruller. På en kulle en bit bort låg en byggnad som Martin bara kunde beskriva som en fästning. På den tiden ön varit en militär träningsbas hade det nog varit en administrativ byggnad, men ombyggnader gjorde den oidentifierbar.

De stannade vid ett vaktorn som några män arbetare på.  
'Henry!' ropade Leo. Ett huvud tittade fram uppe i tornet.  
'Kapten.' svarade mannen och klättrade vigt ned för tornet. 'Vad gäller saken?'  
'Här har du en nykomling, sätt honom i arbete och se om han duger något till.'  
'Uppfattat.' flinade Henry, och vände sig till Martin. 'Vi ska nog kunna hitta arbete åt dig.'

Den stora salen var fylld av män som satt vid långbord och slevade i sig av den färglösa maten. Martin försökte att inte väcka uppmärksamhet, men såg hur andra pekade på honom och pratade sinsemellan.

'Bry dig inte om dem,' sa Lars som arbetat med honom på tornet, 'nya killar blir alltid kollade. Du behöver inte vara rädd, vi har hårda regler, så ingen kommer våga göra något mot dig.' Han nickade mot de beväpnade vakterna som stod längs salens väggar.

'Var kommer vapnen ifrån?' frågade Martin.

'Tja,' sa Lars, 'jag vet inte, men jag tror det är så att länderna kring ön kör över med flygplan och släpper ned allt skit som de beslagtar. Du vet, vapen, droger och så. Det är väl billigare att förstöra dem. Generalen har flera spaningspatruller ute hela tiden, så vi brukar få bra byten när något släpps ned.'

'Generalen?'

'General Armstrong, det är han som sitter där uppe.' sa Lars och pekade med kniven mot en terrass en våning upp. Där satt ett tjugotal män, bland annat Vargas. Centralt satt en man med bister uppsyn, och till höger om honom satt en utmärglad kvinna med tom blick.

'Alla blir lika förvånade när de ser Generalens fru!' skrattade Lars när han såg Martins ansiktsuttryck. 'Är hon inte vacker?!'

'Öh, visst.' sa Martin förvirrat, 'Men hur kan det finnas kvinnor här? Det skickas ju bara män till den här ön, kvinnorna har ju en egen.'

'Som att det skulle vara ett problem om man är lite smart.' log Lars och knackade på sidan av näsan med pekfingret. 'I skydd av mörkret seglar vi över med en liten kommandostyrka, gör en snabb räd och är därifrån innan de upptäckt vad som hänt.'

'Så hur många kvinnor har ni här?'

'Vi har tre stycken, General Armstrong har en och hans överstar Hill och McAndrews har varsin.'

'Tre? Jag trodde de skulle vara fler om det var så lätt att få tag på dem.'

'Vi har ju hämtat fler, det har vi,' svarade Lars besvärat, 'men alla är ju inte kvar. Jag menar, några har blivit fredsgåvor till andra klaner. Och sen så varar de inte så länge, även om de inte tar livet av sig. Du vet, kvinnor tål ju inte så mycket.'

'Nej det förstås.' sa Martin, som kände sig illamående och sköt sin tallrik ifrån sig.

'Ska du inte ha din gröt?' undrade Lars hoppfullt.

'Nej, jag är inte så hungrig. Du kan ta den.'

'Tack!'

Med ett stort leende glufsade Lars i sig sörjan, medan Martin såg på kvinnans plågade min. Hur lång tid det skulle ta innan han såg henne som Lars gjorde?

Dagarna fylldes av arbete, och började flyta ihop för Martin. Men en morgon när de var på väg för att reparera taket till barackerna blev han hämtad till ett möte i Krigsrummet. Där var redan ett tjugotal män samlade, många som Martin aldrig sett förut. Några småpratade, men de flesta såg sig osäkert omkring. Utan förvarning slogs en dörr upp och en grovhuggen man med ett vildvuxet skägg kom in i rummet.

'För dem som inte känner mig,' brummade mannen, 'så är jag Överste McAndrews. Och det är jag som leder invasionen.'

'Invasionen?' viskades i salen, och alla tittade frågande på varandra.

'Tystnad!' skrek McAndrews. 'General Armstrong har tillsammans med Rådet bestämt att Insula Mulier skall invaderas om exakt tre veckor. Ni har alla valts ut till specialuppdrag. Sergeant Hall kommer ge er era uppgifter!' Lika snabbt som han dykt upp lämnade han rummet, och en annan man tog hans plats.

Martin kom tillbaka när arbetsgruppen hade matpaus. Lars sken upp när han fick se honom.

'Vad var det de ville, vad ska du göra?'

'Du kommer aldrig tro det, men vi ska tydligen invadera Insula Mulier, och jag ska vara med i någon slags byggnadsgrupp.'

'Va, kvinnoön?!' utbrast Lars och höjde ögonbrynen, 'Är du säker på det? Det var det jävligaste.'

'Vad är "Rådet" för något?'

'Det är en samling av ledarna för de nio största klanerna. De bestämmer regler och löser konflikter utan onödig blodspillan. Men en invasion alltså, undrar när det blir?'

'McAndrews sa att det skulle bli om tre veckor.'

'Rasten är slut!' brölade Henry, 'tillbaka till arbetet!'

Vid middagen den kvällen avbröts samtalen vid borden av ett gevärsskott, följt av General Armstrongs röst som ekade i lokalen.

'Kamrater! Vi står tillsammans inför en ny tid. Längre nog har vi svultit. Längre nog har vi tvingats

trängas här på denna ö som vi för länge sedan vuxit ur. Det är dags att handla!' Jubel ekade i lokalen, och dog inte bort förrän Generalen åter äskade tystnad.

'Jag har under lång tid utarbetat en plan som ska möjliggöra allt det vi drömmer om. Tillsammans med de andra klanerna ska vi svepa likt en flodvåg över Insula Mulier, och ta det som med rätta tillhör oss! Inga mera trängda gränskonflikter!' Åter igen svarade hurrarop.

'Bra mat som alla får äta sig mätta av!' Jublet eskalerade.

'Kvinnor så det räcker till alla män!' Salen fullkomligt exploderade av glädjetjut, kastad mat, vänner som kramades och dans på borden.

'Så när ni får era order vet ni varför ni ska följa dem. Till seger!'

Det var tidig morgon då Martin anlände till den överfulla stranden på öns östra kust. Männen från de olika Klanerna stod i grupper vid stora flottor som låg uppdragna på stranden. De blängde surt på varandra, stämningen var pressad. Ett litet felsteg och hela stranden skulle bli ett slagfält.

Havet gav löften om vila.

Martin vaknade av ett skrik, och insåg att det var han som skrek, men han kunde inte sluta. Ett hårt slag i bröstet fick honom att tappa andan och börja hosta istället. Världen snurrade, och ljuspunkter dansade framför ögonen på honom. Var var han? Han mindes att de efter mycket strul hade kommit iväg, och även om flottarna var svåra att manövrera så hade de tagit sig fram. Två hade gått i sank innan de kommit fram till den andra stranden, utan att någon ombord hade kunnat räddas. De männen hade kommit undan lindrigt.

'Vakna!'

Martin gjorde sitt bästa för att fokusera blicken, och såg in i ögonen på en krigsmålrad mörkhårig kvinna som stod böjd över honom.

'Vad heter du?'

'Ja...' började han, men måste hosta innan han kunde kraxa vidare, '...jag heter Martin.'

'Vad är din uppgift?'

Martin stirrade tomt framför sig.

'Jag sa,' började kvinnan, och drog upp Martin i sittande ställning och tryckte honom mot trädet han hade bakom sig, 'Vad Är Din Uppgift?!'

'Det, det är...' Bakom kvinnan såg han Lars komma gående med höjt gevär. '...det är att, att kolla vilka byggnader ni har här och se vilket skick de är i och så.'

'Och mer?'

'Mer? Det är inget mer!' Lars var mycket nära kvinnan nu. Martin kunde inte förstå varför han inte

använde geväret. Var Lars kanske rädd att träffa honom? Martin blundade, sänkte huvudet och höll skyddande upp armarna.

'Hela invasionsstyrkan är neutraliserad!' ljöd Lars röst. Martin slog upp ögonen och fick se Lars stående i givakt bredvid kvinnan.

'Bra,' svarade kvinnan, 'hjälp de andra att samla ihop de döda kropparna.'

'Uppfattat!' Lars gick iväg med raska steg, och kvinnan vände sig åter mot Martin.

'Hur kan...? Vad...?' mumlade Martin osammanhängande fram.

'Herre Gud, Liz hade rätt!' skrattade kvinnan, 'Ni har verkligen ingen aning, eller hur?'

'Vad?'

'Om oss! Ni män har ju plundrat och kidnappat i över tjugo år, har det aldrig slagit er att vi också tagit gisslan?' Martin såg vreden tändas i hennes ögon, och hon spottade fram orden. 'Några få karlar var allt som behövdes för att få igång en levande population. Och tack vare våra pojkars uppoffringar var vi väl förberedda på eran "invasion". Ni är patetiska! Sophia!'

'Ja!' svarade en röst bakom kvinnan.

'Jag har inte tid med den här längre. Märk honom "B" och skicka honom till arbetslägret. Jag har en ö att ta över.'